

Δελτίο Κέντρου Μικρασιατικών Σπουδών

Τόμ. 1 (1977)

III. Από τη Μάκρη της Μικρασίας στη Νέα Μάκρη της Αττικής

Νικ. Καραγεωργίου

doi: [10.12681/deltiokms.181](https://doi.org/10.12681/deltiokms.181)

Copyright © 2015, Νικ. Καραγεωργίου

Άδεια χρήσης [Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Βιβλιογραφική αναφορά:

Καραγεωργίου Ν. (1977). III. Από τη Μάκρη της Μικρασίας στη Νέα Μάκρη της Αττικής. *Δελτίο Κέντρου Μικρασιατικών Σπουδών*, 1, 309–315. <https://doi.org/10.12681/deltiokms.181>

ΙΙΙ. ΑΠΟ ΤΗ ΜΑΚΡΗ ΤΗΣ ΜΙΚΡΑΣΙΑΣ ΣΤΗ ΝΕΑ ΜΑΚΡΗ ΤΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ

τοῦ Νικ. ΚΑΡΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

Τὸ ξερίζωμα ἀπὸ τὴν Πατρίδα

Ἀπὸ τὸ 1916 οἱ Τούρκοι ἄρχισαν τὴ στρατολογία τῶν Χριστιανῶν διὰ τὰ τάγματα ἐργασίας, ἀπὸ 20 ἕως 45 ἐτῶν, μὲ πρόθεση, καὶ ὕστερα ἀπὸ ὑπόδειξη τῶν συμμάχων των Γερμανῶν, τὴν πλήρη ἐξόντωσιν τῶν Χριστιανῶν ἀπὸ τὴν Μικρὰν Ἀσίαν. Καὶ τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1919 ἤλθε διαταγὴ ἀπὸ τὴν Ἄγκυρα ἐντὸς ὀχτῶ ἡμερῶν νὰ ἐτοιμαστοῦν ὅλοι οἱ ἐναπομείναντες, παιδιὰ καὶ γέροι ἀπὸ 13 ἐτῶν ἕως 70 ἐτῶν. Τότε ἄρχισε ὁ μέγας καὶ ἀπερίγραπτος κλαυθμὸς καὶ ὄδυμὸς τῶν γυναικῶν, συζύγων, μητέρων καὶ ἀδελφῶν τους ἀπὸ τοὺς ὁποίους θὰ ἀποχωρίζοντο καὶ δὲν ξέρανε ἂν θὰ τοὺς ξαναδοῦν. Εἰς τὴ Μάκρην καὶ τὸ Λιβίσι ἐβλεπες παντοῦ πρόσωπα σκυθρωπὰ καὶ μάτια δακρυσιμένα ποὺ προετοιμάζαν τὰ παιδιὰ καὶ τοὺς γέροντας διὰ τὸ μεγάλο καὶ ἄγνωστο ταξίδι. Καὶ εἰς τὰς 8 Νοεμβρίου, ἡμέρα ἀξέχαστη, ἀναχωρήσαμε ἀπὸ τὴν Πατρίδα μας πρὸς τὰ ἐνδότερα τῆς Τουρκίας μὲ ἀφάνταστες ταλαιπωρίες, στερήσεις καὶ βασανισμοὺς τῶν Τούρκων, ἔτσι ποὺ πολλοὶ γέροντες καὶ παιδιὰ δὲν ἄντεξαν καὶ πέθαναν στὸ δρόμο.

Ὅταν τὸ φθινόπωρο τοῦ 1922, μετὰ τὴν Μικρασιατικὴν καταστροφὴν καὶ τὴν ὑπογραφεῖσαν ἀνταλλαγὴν τοῦ Πληθυσμοῦ Χριστιανῶν καὶ Τούρκων, ὑποχρεωθήκαμε νὰ ἀφήσουμε τὰ πάντα καὶ νὰ ἐγκαταλείψουμε τὴν γῆν τῶν Πατέρων μας, τὴν ἀλησμόνητην περιοχὴ Μάκρης καὶ Λιβισίου Μικρᾶς Ἀσίας, τῆς Ἀρχαίας Λυκίας.

Ἀπὸ τὰ ὑπάρχοντά του δὲν μπόρεσε νὰ φέροι ὁ ξεριζωμένος ἔτσι ἄξαφνα, προσφυγικὸς κόσμος τίποτε, ποὺ θὰ τοὺς βοηθοῦσε στὴ μετέπειτα ζωὴ πρὸς τὸ ἄγνωστο, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ρουχισμό, γιατί πρὶν ἀπὸ τὴν ἐπιβίβασή τους ἀπὸ τὴν παραλία σὲ βάρκες καὶ καΐκια γινόταν αὐστηρὸς ἐλεγχος ἀπὸ τοὺς Τούρκους μὲ μαγνήτες καὶ ἐληστεύοντο κυριολεκτικὰ. Οἱ γυναῖκες σὲ μιὰ τέτοια ἀπελπιστικὴ κατάσταση καὶ μὲ τὴν ἄγνοια γιὰ τοὺς δικούς τους, τοὺς συζύγους, τοὺς ἀδελφούς καὶ τὰ παιδιὰ ποὺ ἦταν ἐξορία καὶ δὲν ἤξεραν ἂν θὰ τοὺς ξαναδοῦν, μαρκαρήσαν μὲ κάθε πλωτὸ μέσο γιὰ διάφορα μέρη τῆς Ἑλλάδας. Ἄλ-

λοι άποβιβάστηκαν στη Ρόδο, στο Καστελλόριζο, στην Τζιά, Ίτέα, Γαλαξίδι, Πειραιά.

Ή από τόν Νοέμβριο τοῦ 1922 άρχισαν νά επανέρχονται ὅσοι επέζησαν ἀπό τήν έξορία καί αἰχμαλωσία, τμηματικά καί μέχρι τόν Δεκέμβριο τοῦ 1923. "Ὅσοι γύριζαν δέν ἤξεραν ποῦ θά συναντήσουν τίς οἰκογένειές τους, οἱ ὁποῖες πάλι τοὺς ἀναζητοῦσαν, ἄλλους στά νοσοκομεῖα βαριά ἀρρώστους ἀπό ξανοη- ματικό τύφο, ἀπό τίς κακουχίες καί τήν ψείρα στήν έξορία, ἄλλους στά διάφορα νησιά καί πόλεις, ἐνώ γιά πολλοὺς ἐπληροφοροῦντο τὸ χαμό τους στή Μικρά Ἀσία.

Ἡ ἐγκατάστασή μας στήν Ξυλοκέρικα

Τήν ἀρχική υπόδειξη γιά τήν ἐγκατάστασή μας ἐδῶ ἔκανε ὁ Μιλτιάδης Καλαφάτης, ἀδελφός τοῦ Διονυσίου Παπακαλαφάτη, καί ὁ Βασίλειος Πάνου εἰς τόν Πανελληνίον Μικρασιατικόν Σύλλογον. Ὁ Πάνου ἐγνώριζε τήν Ξυλοκέρικα, διότι ἠργάζετο εἰς τὸ κτήμα τοῦ Βενετσιάνου ὡς γεωπόνος, στό σημερι- νὸ τοῦ Κωνσταντινίδη, πού εἶναι πρὶν ἀπὸ τὸ Κάτω Σούλι τοῦ Μαραθῶνος. Γιά τήν ἐγκατάστασή μας ἐδῶ στήν Ξυλοκέρικα, συνετέλεσε πολὺ καί ὁ Παν- λύκιος Σύλλογος¹. Ἐργάστηκε ἐπίσης πολὺ γιά τὸ σκοπὸ αὐτὸ καί ὁ Ἄντ. Τζιζῆς. Ἀπὸ τήν Διεύθυνση Ἐποικισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Γεωργίας ἔγινε ἀρ- χικά υπόδειξη εἰς τόν Σύλλογον νά ἐγκατασταθοῦμε ἀγροτικῶς στήν περιοχή Κατερίνης Μακεδονίας μὲ ἀγροτικὸ κλῆρο 80 στρέμματα εὐφορῆς γῆς κατὰ οἰκογένεια. Τότε ἔγινε ἐπιτροπὴ ἀπὸ τοὺς συμπατριῶτες μας Ἀντώνιον Μό- σχον, Χαράλαμπον Καραβασίλην, Μανώλην Καραγεωργίου καί Δαμιανὸν Δα- μιανοῦ. Ἡ Ἐπιτροπὴ αὐτή, ἀφοῦ πῆγε καί ἐξέτασε ἐπὶ τόπου τήν περιοχή τῆς Κατερίνης, ἀνάφερε σὲ σύσκεψη τῶν συμπατριωτῶν μας, πού ἔγινε στήν Ἀθήνα, τήν προτίμησή της, ὅπως ἡ ἐγκατάστασή μας γίνεῖ στήν Ξυλοκέρικα, ἀντὶ τῆς Κατερίνης, μὲ 40 στρέμματα περίπου κατὰ οἰκογένεια δάσους καί ἄγονης γῆς, λόγω τῆς κοντινῆς ἀποστάσεως ἀπὸ τήν Ἀθήνα.

Ἀμέσως ὁ Πανλύκιος Σύλλογος ἄρχισε τίς ἐνέργειες διὰ τήν ἀπαλλοτρίωση τῆς περιοχῆς ἀπὸ τήν Μονὴ Πεντέλης καί τήν συμπλήρωση τοῦ καταλόγου τῶν οἰκογενειῶν διὰ τήν ἀποκατάστασίν μας στήν Ξυλοκέρικα Ἀγίου Κων-

1. Ὁ Πανλύκιος Σύλλογος ἰδρύθηκε εἰς Ἀθήνας τὸ 1918 ἀπὸ Πατριῶτες μας καί ὄλι- γους ἄλλους Μικρασιάτες πού ἦλθαν στήν Ἀθήνα πρὸ τῆς Μικρασιατικῆς Καταστροφῆς, μὲ Πρόεδρον τὸν Διονύσιον Καλαφάτην, ἱερέα εἰς τὸν Ναὸν Ζωοδόχου Πηγῆς Ἀθηνῶν, καί γραμματέα τὸν Νικόλαον Καραβασίλην, ἱατρὸν παθ. καί μικροβιολόγον. Καταστατικὸν τοῦ Συλλόγου καί Πρακτικά του ἔχει ὁ υἱὸς Παπακαλαφάτη, Ἀγγελος Καλαφάτης ὀδοντίατρος. Σκοπὸς τοῦ Συλλόγου ἦταν νά βοηθήσει οικονομικῶς τοὺς Νέους πού ἐφθάναν στήν Ἀθήνα διὰ ἀνώτερες σπουδὰς καί νά φροντίζει τοὺς δραπετές χριστιανοὺς τοῦ Τουρκικοῦ στρατοῦ Μικρασιάτες. Οἱ Μιλτιάδης Καλαφάτης καί Βασίλειος Πάνου γαμβροὶ ἀπὸ ἀδελφῆ τοῦ συμπατριῶτη μας Ἀντωνίου Τζιζῆ, ὑπέδειξαν τὸ μέρος αὐτὸ γιά τήν ἐγκατάστασή μας.

σταντίνου. Ἡ μεταφορὰ τῶν οἰκογενειῶν τῶν συμπατριωτῶν μας τῶν ἐγγεγραμμένων στοὺς καταλόγους, μετὰ τὴν ἀπαλλοτριώση, ἄρχισε ἀρχὰς Νοεμβρίου τοῦ 1923. Γιὰ τὴν μεταφορὰ τῶν οἰκογενειῶν ἐφρόντισαν ἐκτὸς τοῦ Συλλόγου καὶ Ἄξιωματικοὶ τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ πατριῶτες μας, με στρατιωτικὰ αὐτοκίνητα καθὼς καὶ σκηνές στρατιωτικῆς γιὰ νὰ στεγαθοῦν οἱ οἰκογένειες στὸν ἐρχόμενο χειμῶνα. Οἱ οἰκογένειες ἐγκαταστάθηκαν προσωρινῶς, ὡς ποὺ νὰ κτισθοῦν τὰ πλινθόκτιστα σπίτια τοῦ συνοικισμοῦ καὶ νὰ μποῦμε μέσα, σὲ μερικὰ ἐτοιμόρροπα κελιά τοῦ μοναστηρίου στὸ Μετόχι, ἄλλοι σὲ μιὰ ἀποθήκη κοντὰ στὴν Ἀνατολή, στὴ Χάνα, στὸ παλιὸ Λιοτρίβι, σὲ ἐρειπωμένες ἀποθήκες, στὰ Παλιάμπελα σὲ μιὰ ἀποθήκη τοῦ ἀγίου Κωνσταντίνου μέσα στὴ μικρὴ τότε ἐκκλησοῦλα στὸν ἅγιο Κωνσταντῖνο καὶ οἱ ὑπόλοιπες οἰκογένειες στὶς στρατιωτικῆς σκηνές γύρω ἀπὸ τὸν Ἅγιο Κωνσταντῖνο.

Στὴ γῆ ποὺ ἤρθαμε νὰ καλλιεργήσουμε καὶ νὰ ζήσουμε δὲν βρισκόταν παρὰ ἓνα δασωμένο καὶ ἄγροιο ἀγριότοπο με σχίνα, πουρνάρια, πεῦκα, ἄλλους θάμνους, ἀλλοῦ πετρῶδες, ἓνα βαλτότοπο με βούρλα, ψαθιά, βδέλλες, νερόφιδα καὶ ἄφθονα κουνούπια ἀπὸ τὰ ὅποια γρήγορα μολυνθήκαμε με ἐλονοσία. Μέσα στὸ ἀδιαπέραστο αὐτὸ δάσος κατοικοῦσαν καὶ οὐρλιάζαν ὅλη νύχτα τὰ τσακάλια καὶ οἱ ἀλεπούδες, οἱ λύκοι καὶ τὰ ἀγριογούρουνα ποὺ ἀκόμη ὑπῆρχαν ἐκεῖνο τὸν καιρὸ.

Οἱ μόνοι κάτοικοι ἦσαν λίγες οἰκογένειες βλαχοποιμένες σκηνίτες, ποὺ εἶχαν τὰ κονάκια τους καὶ τίς στρουγγες ἀπὸ κλαριά, δέκα οἰκογένειες εἰς τὸ Γερούσακοῦλη (σημερινὴ Ἁγία Μαρίνα) καὶ ἄλλες τόσες περίπου στὴ Ραπετόσα (σημερινὴ Ἀνατολή), ποὺ ἔβρισκαν τὰ γιδοπρόβατὰ των στὸ δάσος. Ἐπὶ πλεον βρήκαμε καὶ ἕξ οἰκογένειες ἀπὸ τὰ περίχωρα τῆς Σμύρνης ποὺ εἶχανε φύγει ἀπὸ τὴ Μικρὰ Ἀσία στὰ 1916 καὶ ἐργαζόντουσαν ὡς ἐργάτες στὰ μόνα χωράφια ποὺ ἦταν καλλιεργήσιμα, 500 στρέμματα περίπου, καὶ τὰ νοικιάζανε ἀπὸ τὴ Μονὴ Πεντέλης.

Πρὶν ἀκόμα κτιστοῦν τὰ πλινθόκτιστα σπίτια τοῦ συνοικισμοῦ τῆς ἀποκαταστάσεως, περάσαμε ἓναν ἀσυνήθιστο βαρὺ χειμῶνα με 40 πόντους χιόνι χωρὶς κὰν θέρμανση καὶ με ἀφάνταστες στερήσεις ἀπὸ εἶδη τροφῆς καὶ ἐνδυμασίας μέσα σὲ σκηνές καὶ σὲ ἐρείπια. . .

Π ὤ ς ἔ γ ι ν ε ἡ σ τ ἔ γ α σ η

Ἀπὸ τὴν ἀνοιξὴ τοῦ 1924 καὶ μετὰ τὸν καθορισμὸ ἀπὸ τοὺς μηχανικοὺς τοῦ Ἐποικισμοῦ τοῦ χώρου ποὺ θὰ χτίζονταν τὰ σπίτια τοῦ συνοικισμοῦ, ἀνοίχτηκαν πρῶτα 4 πηγάδια γιὰ νὰ βρεθεῖ τὸ ἀπαραίτητο νερὸ, νὰ κοποῦν οἱ πλιθὲς με λάσπη καὶ λίγιο ἄχυρο, γιὰ νὰ κτισθοῦν τὰ σπίτια. Τὸ χτίσιμο ἄρχισε ἀπὸ τὴν ἀνοιξὴ τοῦ 1924 καὶ συνεχίστηκε μέχρι τοῦ 1927. Τὸ κάθε ἀγροτικὸ σπιτάκι σὲ ἔκταση 500 τετρ. μέτρων μαζί με τὸ κῆπο ἀπετελεῖτο

ἀπὸ ἓνα ὑποδαμάτιο, διάδρομο, κουζίνα καὶ σταῦλο, σκεπασμένο μὲ ξυλεία καὶ κεραμίδια χωρὶς παραθυρόφυλλα, ταβάνια, πατώματα, τὰ ὁποῖα συμπληρώσαμε μόνον μᾶς μὲ ξυλεία πού μᾶς παρεχώρησε ὁ Ἐποικισμὸς. Τὴν ἐπίβλεψη καὶ ἐργασία γιὰ τὴν οἰκοδόμηση τοῦ συνοικισμοῦ ἔκαμε ὁ ὑπάλληλος ἐποικισμοῦ Κωνστ. Ἄζας.

Παρ' ὅλον ὅτι ἡ ἀγροτικὴ ἐγκατάστασις ἔγινε ἐναντι τῆς ἀποξημίωσης διὰ τὴν μεγάλην ἐγκαταλειφθεῖσαν περιουσίαν μᾶς μὲ τὴν Ἄνταλλαγὴν, ἐν τούτοις ἡ ὑπηρεσία Ἐποικισμοῦ, μᾶς ἐχρέωσε ἐπὶ πλέον αὐτὰ τὰ ἡμιτελῆ ἀγροτικὰ σπιτάκια ἀντὶ ποσοῦ 22.000 δραχμῶν, πάρα πολλὰ γιὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, καὶ τὰ ὁποῖα πληρώσαμε σὲ ὀρισμένη προθεσμία.

Μόλις τὸ κάθε σπίτι χτιζόταν στὰ οἰκόπεδα πού εἶχαν διανεμηθῆ μὲ κλῆρο, μετακομιζόνταν οἱ κληροῦχοι ἀμέσως μέσα. Μετὰ τὴν ἐγκατάστασή μᾶς στὸν συνοικισμό παρουσιάστηκε καὶ ἔλλειψη πόσιμου νεροῦ, γιὰ τὸ νερὸ τῶν πηγαδιῶν ἦταν ἀκατάλληλο γιὰ πόσιμο. Γι' αὐτὸ φροντίσαμε καὶ κατεβάσαμε τὸ νερὸ τοῦ Μετοchioῦ μὲ προσωπικὴ ἐργασία καὶ μὲ πῆλινους σωλῆνες μέχρι τῆ σημερινῆ πλατεῖα. Ἐκεῖ κάναμε καὶ τὴν πρώτη δεξαμενὴ, κάτω ἀπὸ τὸ μεγάλο πεύκο. Ἐπειδὴ ὅμως οἱ πῆλινοι σωλῆνες χαλοῦσαν, γι' αὐτὸ τὶς ἀντικαταστήσαμε μὲ μεταλλικούς, πάλι μὲ προσωπικὴ ἐργασία. Ἀργότερα ἐπειδὴ τὸ νερὸ τοῦ Μετοchioῦ δὲν ἐπαρκοῦσε, παρὰ τὴν καλλιέργεια τῆς πηγῆς, ἔγιναν σὲ διάφορα σημεῖα γεωτρήσεις καθὼς καὶ ὑδραγωγεῖα μὲ δεξαμενὲς ἀπὸ τὰ ὁποῖα ὑδρευόμαστε μέχρι σήμερα.

Ἡ προσωρινὴ διανομὴ τοῦ δάσους

Ἐπειδὴ ἡ ὑπηρεσία Ἐποικισμοῦ λόγω φόρτου ἐργασίας δὲν εἶχε μηχανικούς νὰ μᾶς κάνει διανομὴ, γι' αὐτὸ μόνον μᾶς, μὲ δικό μας συνεργεῖο, κάναμε προσωρινὴ διανομὴ ἀπὸ 16 στρέμματα περίπου γιὰ κάθε οἰκογένεια, ἀκριβῶς ἐπὶ τοῦ δημοσίου δρόμου Μαραθώνα, γιὰ νὰ ἀρχίσουμε νὰ ξεχερσώνουμε τὸ δάσος. Ἐπίσης ἐκάναμε διανομὴ τῶν ἐλαιοδένδρων καὶ τὰ χωράφια τὰ ὁποῖα ἦσαν τὰ μόνα καλλιεργήσιμα, ἀπὸ 5 - 7 στρέμματα κατὰ οἰκογένεια. Μετὰ τὴν διανομὴ τοῦ δάσους ἄρχισε ὁ μεγάλος ἀγώνας τοῦ ξεχερσώματος, νὰ ἀνοίξουμε χωράφια, νὰ καλλιεργήσουμε μὲ ἐργαλεῖα πού, ὅπως μπορέσαμε, ἀγοράσαμε μόνον μᾶς. Ὅλοι οἱ ἄνδρες κόβαμε τὰ κλαριά καὶ τὰ ξύλα καὶ βγάλαμε τὰ κούτσουρα ἀπὸ τῆ γῆ μὲ τὶς κουτσουρότσαπες. Οἱ γυναῖκες καὶ τὰ κορίτσια καίγανε τὰ κλαργιά, τὰ δὲ κουτσουρία καὶ ξύλα κάναμε ξυλοκάρβουνο, τὰ ὁποῖα πουλοῦσαμε στοὺς ἐμπόρους. Αὐτὸς ἦταν ὁ πρῶτος πόρος ζωῆς γιὰ τὴν συντήρησή μᾶς. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη δὲν ἔβλεπεσ τριγύρω στὰ σπῖτια καὶ τὰ χωράφια παρὰ φωτιὲς καὶ καπνοὺς ἀπὸ τὰ καμίνια, ἀπὸ τὰ κλαριά πού καίγανε μέρανύκτα. Ὅπου ὑπῆρχαν πέτρες — καὶ ὑπῆρχαν ἄφρονες — τὶς συγκεντρώνουμε

μέ οποιοδήποτε τρόπο και τις κάναμε ασβεστοκάμινα και πουλούσαμε τόν ασβέστη στά γύρω χωριά.

Τò δράμα τών συμπατριωτῶν μας αὐτῶν, πού μοχθοῦσαν ἔτσι ἐξαντλητικά σέ τόσο βαρειές και ἀσυνήθιστες γι' αὐτούς ἐργασίες, μέ οὔτε τὰ στοιχειώδη μέσα ζωῆς και διατροφῆς, ἦταν φοβερό, γιατί οἱ περισσότεροι ἀπ' αὐτούς ἦσαν νοικοκυραῖοι ἐπαγγελματίες και ἔμποροι, οἱ ὁποῖοι ἴσως γιά πρώτη φορά ἔπιαναν τή τσάπα στά χέρια τους. Ἐκτός ἀπό αὐτὸν τόν ἀπερίγραπτο ἀγῶνα τοῦ ξεχερσώματος και τὰ διάφορα ἐπεισόδια μέ ἀπειλητικούς και ἐπιθετικούς γείτονες, πού εὐτυχῶς δὲν συνεχίστηκαν, και τή στερημένη μας ζωῆ στά τσατήρια και τὰ χαμόσπιτα, εἴχαμε και τήν μάλιστα τῆς ἔλνοσσίας. Πολλοὶ λέγανε ὅτι δὲν θὰ ἀντέζουμε και θὰ πεθάνουμε ἐδῶ κοντὰ στοὺς βάλτους ἀπὸ τὸ κουλούπι. Και πράγματι σέ λίγο ἄρχισε νὰ μᾶς θερίζει ἡ ἔλνοσσία, κυρίως γέρονς και μερικά παιδιὰ πού δὲν ἀντέζανε και πέθαναν, χωρὶς μέσα περιθάλψεως και χωρὶς γιαντρώ. Ἄκριβῶς αὐτὴ τή στερημένη και ἄθλια ἀγροτική ζωῆ δὲν τήν ἄντεξαν ἀρκετοί· περίπου 12 οἰκογένειες κληροῦχοι ἐγκατέλειψαν ἡ ἐπούλησαν τὸν κλῆρο τους γιά ἐλάχιστα χρήματα και ἔφυγαν γιά τήν Ἄθῆνα και τὸν Πειραιᾶ γιά νὰ ζήσουν. Εὐτυχῶς γιά μᾶς, ἀρκετὰ χρόνια μετὰ τήν ἐγκατάστασίν μας και συγκεκριμένα τὸ 1934, ἔγιναν τὰ ἀποζηραντικά ἔργα στὸ νοσογόνο βάλτο ἀπὸ τὸ Ἀμερικανικὸ φιλανθρωπικὸ Ἰδρυμα Ροκφέλερ και ἔτσι σωθήκαμε ἀπὸ τήν ἔλνοσσία.

Τὰ ἀποστραγγιστικά αὐτὰ ἔργα, αὐλάκια πρὸς τὴ θάλασσα, ἐξακολουθοῦσαμε νὰ συντηροῦμε και νὰ καθαρίζουμε ἐμεῖς ἀνά διετίαν και τριετίαν μέ προσωπική ἐργασία πού ἐπέβαλλε ἡ Κοινότης, μέχρις ὅτου ἐγκαταστάθηκε στήν τοποθεσία αὐτὴ ἡ σημερινὴ Ἀμερικανικὴ ναυτικὴ βάσις.

Ἡ μόνη συγκοινωνία μέ τήν Ἀθῆνα ἦταν δυὸ φορτηγὰ αὐτοκινητάκια τῶν 3/4 σκεπασμένα μέ μουςαμά και γιά καθίσματα δυὸ πάγκους ξύλινους δεξιά και ἀριστερά, μιὰ φορά τὴν ἡμέρα. Ὁ δρόμος ἦταν χαλικόστρωτος και ἄθλιος τόσο πού χρειάζονταν δύο ὄρες γιά νὰ πάει κανεὶς στήν Ἀθῆνα.

Σχολεῖο δὲν ὑπῆρχε· μόνο ἀπὸ τὸ 1924 μᾶς ἔστειλαν ἕνα δάσκαλο, ἀνάπῃρον, κουτσόν, γιά ὅλες τίς τάξεις πού ἐδίδασκε τὰ παιδιὰ κοντὰ στὸν Ἅγιο Κωνσταντῖνο μέσα σέ μιὰ μικρὴ παράγκα. Ἀργότερα κάναμε ἕνα μεγαλύτερο μέ πλίνθους εἰς τὸν σχολικὸ κλῆρο, μέ δάσκαλο τὸ Γεώργιο Πολίτη.

Κ α λ λ ι ἔ ρ γ ε ι ε ς

Ἀπὸ τὸ 1925 ἡ Ἐπιτροπὴ Ἀποκαταστάσεως Προσφύγων μᾶς παρεχώρησε ἀπὸ ἕνα ἄλογο και ἕνα ἄλτρι σέ κάθε οἰκογένεια, καθὼς και σιτάρι και κριθάρι γιά σπορά. Ἐκτός ἀπὸ τήν καλλιέργεια τῶν σιτηρῶν δοκιμάσαμε και τήν καπνοκαλλιέργεια ἀλλὰ ἡ περιοχὴ δὲν ἦταν κατάλληλη και δὲν ἔβγαζε καλὴ ποιότητα καπνοῦ και μᾶς ἀπαγόρεψαν μετὰ δύο χρόνια τήν καπνοκαλλιέργεια· ἐξάλ-

λου στον κάμπο του Μαραθώνα, που ήταν εύφορος και έκανε καλή ποιότητα καπνού, καλλιεργούσαν καπνό οι πρόσφυγες εγκατεστημένοι εκεί από τα περίχωρα της Σμύρνης, και πολλοί δικοί μας εργάζονταν στο Μαραθώνα για αυτοσυντήρησή τους.

Από το 1928 άρχισαμε και την άμπελοκαλλιέργεια, αλλά έπειδή είχαμε πολύ μέτρια απόδοση και ή τιμή του μούστου ήταν εξευτελιστική, δεν προχωρήσαμε και σ' αυτό το είδος καλλιέργειας. Γι' αυτό πολλοί άρχισαμε με άλληλοβοήθεια να σκάβουμε μόνοι μας πηγάδια να βγάλουμε νερό, για να κάνουμε λαχανόκηπους και αυτό στα μόνα ήμερωμένα χωράφια που μπορούσαν να καλλιεργηθούν για περιβόλια στα Πεντάμια, από 5 περίπου στρέμματα σε κάθε οικογένεια που μās έδόθησαν και που ήσαν στο κάτω μέρος του δρόμου της λεωφόρου Μαραθώνα μετά τον "Άγιο Κωνσταντίνο και στα όποια σκάβαμε και βρísκαμε νερό σε μικρό βάθος από 8 - 12 μέτρα περίπου. Με αυτόν τον τρόπο άνοιχτηκαν περί τα 45 πηγάδια με μαγκανοπήγαδα τα όποια εγύριζαν με άλογα. Άλλά που να πουληθούν τα παραγόμενα κηπουρικά και φρούτα;

Κάθε αύγή από τη νύχτα ξεκινούσαν από τη Νέα Μάκρη οι περιβολάρηδες, άλλοι με σούστες, άλλοι με γαϊδουράκια και άλογα φορτωμένα, για να πουλήσουν τα λαχανικά και τα φρούτα τους στα γύρω χωριά Μαραθώνα, Γραμμιατικό, Βαρνάβα, Ραφήνα, Πικέρι, Σπάτα, Δίονυσο, Πεντέλη, Έρυθραία και Κηφισιά που επί πλέον δεν υπήρχε ό σημερινός θαυμάσιος δρόμος Διονύσου - Νέας Μάκρης, αλλά παλιά μονοπάτια και καλτερίμια.

Ά μ μ ο λ η ψ ί α

Άλλο έσοδο για τη συντήρησή μας βρέθηκε και ή άμμοληψία. Η παραλία μας ήταν γεμάτη από ψιλή άμμο, κατάλληλη για οικοδομές, παχύ στρώμα σαν ταμάρι μέχρι ύψους 4 - 5 μέτρα και σε μεγάλη έκταση. Αυτή την άμμο, συνεργεία άμμοληψίας δικά μας τη φόρτωναν σε φορτηγά αυτοκίνητα που την μετέφεραν στην Άθήνα και Πειραιά και την πουλούσαν για οικοδομές. Αυτό κράτησε μέχρι το 1950 που άπαγόρευσε ό Τουρισμός την άμμοληψία.

Η ό ρ ι σ τ ι κ ή δ ι α ν ο μ ή

Η όριστική διανομή των κτημάτων από την τοπογραφική ύπηρεσία του Έπουργείου έγινε το 1931. Κάθε γεωργικός κλήρος ήταν από 39 - 40 στρέμματα για κάθε οικογένεια και μέχρι 4 άτομα. Άπό τέσσαρα άτομα και πάνω έπαιρναν 1 και 2 στρέμματα περισσότερα. Κληρον πήραν 86 οικογένειες πατριώτες και 6 οικογένειες Σμυρνιοί, που προϋπήρχαν εις την Ξυλοκέρizαν, και άκτημονες του Μαραθώνα, σύμφωνα με το νόμο της άπαλλοτριώσεως. Επίσης κληρο πήρε το Δημοτικό Σχολείο, ή Έκκλησία και ό Γεωπόνος της Περιφέρειας τότε. Το 1948 έγινε δεύτερη διανομή στα λεγόμενα άνεπίδεκτα

καλλιεργείας σὲ στρατευσίμους τοῦ Ἑλληνικοῦ πολέμου καὶ διαφόρους ἄλλους ἀσχετίως ἐπαγγέλματος, ἐγκατεστημένους στὴ Νέα Μάκρη καὶ Μακρηνοὺς χαρακτηρισθέντας ὡς ἀκτῆμονες.

Ἡ β α θ μ ι α ῖ α π ρ ό δ ο ς

Γιὰ τὴν πρόοδο καὶ ἀνάπτυξη τοῦ τόπου, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν πολὺπλευρῆ ἐργατικότητα καὶ τὸ φιλοπρόοδο πνεῦμα τῶν πατριωτῶν μας συνετέλεσαν κατὰ καιροὺς καὶ τὰ ἐκάστοτε ἐκλεγόμενα Κοινοτικά Συμβούλια, ἀνάλογα μὲ τὴ δραστηριότητα καὶ ἱκανότητά των καὶ ἄλλοι παράγοντες. Πολὺ ἐργάστηκε καὶ τὴ μόρφωση τῶν παιδιῶν μας ὁ ἐκλεκτὸς διδάσκαλος Γεώργιος Πολίτης, Γεώργιος Φίλιππος καὶ ἄλλοι ἐργασθέντες φιλοτίμως κατὰ καιροὺς διδάσκαλοι. Πολύτιμη στάθηκε κατὰ τὰ δύστυχα χρόνια τῆς κατοχῆς ἡ ἐπιστημονικὴ καὶ πατριωτικὴ συμπαράσταση τοῦ ἱατροῦ καὶ συγγραφέα Κωνσταντίνου Λαμέρα, ὁ ὁποῖος εἶχε ἐγκατασταθῆ ἐδῶ καὶ ἐστάθη σὲ κάθε περίπτωσι ὁ θεράπων ἱατρός, σύμβουλος καὶ φίλος τῶν συμπατριωτῶν του ἐντελῶς ἀφιλοκερδῆς. Ἐπίσης ἐφρόντιζε σὲ περίπτωσι ἀνάγκης νοσοκομειακῆς περιθάλψεως. Μὲ τὸ ἴδιο ἐνδιαφέρον καὶ ὁ υἱὸς του, παθολόγος καὶ φυματιολόγος, Ἰωάννης Λαμέρας. Ἐπίσης ἀναφέρω τὴν πρώτη Ἡλεκτρικὴ Ἐταιρεία τοῦ Γεωργίου Μπαουρῆ καὶ καὶ Σία πού ἠλεκτροφότισε κατὰ πρώτον τὴ Νέα Μάκρη· τὸ ἐργοστάσιον αὐτὸ ἠλεκτρισμοῦ ἐλεγκτήθη ἀπὸ τοὺς Γερμανοὺς ἐπὶ Κατοχῆς.

Ἀφήνουμε μαζὶ μὲ τὶς εὐχῆς μας καὶ τὶς ἐλπίδες μας στὰ παιδιὰ μας τὴ σκυτάλη γιὰ τὴ συνέχιση τῆς περαιτέρω πνευματικῆς καὶ τῆς υἱικῆς ἀναπτύξεως, μὲ τὸ πνεῦμα τῆς προόδου καὶ τὶς ἀρετὲς πού εἶναι παράδοσι ἀπὸ τοὺς γονεῖς καὶ προγόνους μας. Ἡ Πατρίδα μας ἀνέδειξε προσωπικότητες, εὐεργέτες, συγγραφεῖς καὶ διακεκριμένους ἐπιστήμονες, ἐμπόρους, ἐπαγγελματίες κλπ.

Ἐλπίζουμε καὶ εἴμεθα βέβαιοι ὅτι καὶ τὰ παιδιὰ μας μὲ τὰ μέσα πού σήμερα βρίσκονται στὴ διάθεσή τους θὰ προοδέψουν ἀκόμα περισσότερο γιὰ τὸ καλὸ τῆς ὥρας μας Νέας Μάκρης καὶ τῆς Ἑλλάδος γενικότερα.

ΝΙΚ. ΚΑΡΑΓΕΩΡΓΙΟΥ*

* Ὁ συγγραφέας τοῦ πᾶν πάνω κειμένου, Ν. Καραγεωργίου, γεννήθηκε στὴ Μάκρη τῆς Μ. Ἀσίας στὶς 11 Νοεμ. 1903. Ἐφοίτησε ὡς τὴν Πέμπτη τοῦ Δημοτικοῦ. Ὁ πατέρας του, Μαν. Καραγεωργίου, εἶχε στρατευθεῖ ἀπὸ τὸ τούρκικο κράτος, ἀλλὰ δραπέτευσε ἀπὸ τὰ Σόκια τῆς Μ. Ἀσίας καὶ κατέφυγε στὴ Σάμο, ὅπου συγκέντρωσε πληροφορίες σὲ βάρος τῶν Τούρκων. Οἱ Τούρκοι, ἐξαιτίας αὐτῆς τῆς δράσεως τοῦ Μαν. Καραγεωργίου, ἐξόρισαν ὅλη τὴν οἰκογένεια στὸ Δανιζλί (1916 - 1918). Στὰ 1918 μὲ τὴν ἀνακωχὴ γύρισε ὁ πατέρας καὶ ἡ οἰκογένεια στὴ Μάκρη. Στὶς 8 Νοεμβ. 1921, ὁ Νικόλ. Καραγεωργίου ἐξορίστηκε στὰ ἐνδότερα τῆς Μ. Ἀσίας. Περπάτησε 55 ἡμέρες γιὰ νὰ φτάσει στὸν τόπο τῆς ἐξορίας, τὸ Χ α μ η ν τ ι ε , 4 ὄρες πέρα ἀπὸ τὴν Καισάρεια τῆς Καππαδοκίας. Τὸ Δεκέμβριο τοῦ 1922 ἐγκατέλειψε τὸν τόπο του, μαζὶ μὲ τὴν οἰκογένειά του καὶ ἔφυγε γιὰ τὴν Ἑλλάδα, ὅπου τελικὰ ἐγκαταστάθηκαν στὴ Ν. Μάκρη. Ἐδῶ βρῆκε τὸν πατέρα του, πού, ἔθελοντῆς, εἶχε λάβει μέρος, στὸ πλευρὸ τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ, στὶς ἐπιχειρήσεις τοῦ Ἀιδινίου.